דְּרַבִּי יְהוּדָה דָּרֵישׁ "זֹאת" – לְמַעוּטֵי שֶׁחֵינָהּ שׁוֹתָה וְשׁוֹנָה עַל יְדֵי בַּעַל מ׳ אִם חָזַר וְקִינֵּא לָהּ, וְדָרֵישׁ "תּוֹרַת" – לְרַבּוֹת שֶׁשּׁוֹתָה פַּעַם שְׁנִיָּה עַל יְדֵי בַּעַל שְׁנִי. וּמִדְּקָתָנֵי ר׳ יְהוּדָה דְּע״י בַּעַל שְׁנִי חוֹזֶרֶת וְשׁוֹתָה – מִכְּלָל דְּלִתַּנָּא קַמָּא אֲפִילּוּ בַּעַל מ׳ מַשְׁקֶה שְׁנֵי פְּעָמִים. וְהֵיכִי דָּמֵי? הָכָא בְּמַאי עָסְקִינַן? אִי בְּמַאי דְּלָא אִיתְּמַר בְּהָא מִילְּתָא, אַמַּאי לָא יְקַנֵּא לָהּ בַּעַל זֶה פַּעַם אַחֶרֶת. שְׁנֵי אֲנָשִׁים וּשְׁנֵי בוֹעֲלִים. לְמֵימַר שֶׁהִשְׁקָה זֶה – מֵת, וְיִשֵּׂא לְאַחֵר, וְקִינֵּא לָהּ מְבוֹעֵל אַחֵר. דִּכְתִיב תּוֹרַת. וְהָא מִיהַת אַחֶרֶת לְרַבּוּיֵי. וְר׳ יְהוּדָה. סְבִירָא לֵיהּ וכו׳. דְּאַחֵר שֶׁרִיבָּה הַכָּתוּב וּמִיעֵט, וְלֹא פֵּירֵשׁ מָה רִיבָּה וּמַה מִּיעֵט, עַל כָּרְחֲךָ לֹא מִסְּרָן הַכָּתוּב אֶלָּא לַחֲכָמִים, לְפָרֵשׁ לָךְ לְפִי חָכְמָתָם מָה רִיבָּה וּמַה מִּיעֵט. וּמִסְּתַפְּרָא דְּרִיבּוּיָא – שֶׁשְּׁנֵי אֲנָשִׁים קָנֵי וַאֲפִילּוּ בְּבוֹעֵל אֶחָד, וְלֹא שְׁנֵי בוֹעֲלִים וּבַעַל אֶחָד. כֵּיוָן דְּקִינֵּא לָהּ כְּבָר וְנִמְלְאַת זְקִיָּה, נִרְאֶה הַדָּבָר שֶׁאֲדָם קַנְטְרָן הוּא וּמִתְכַּוֵּין לְהַקְנִיטָהּ, הִילְכָךְ לָא שְׁנָא מֵאַחַר רִאשׁוֹן וְלֹא שְׁנָא מֵאַחֵר.

הדרן עלך היה מביא

הָיָה נוֹטֵל אֶת מִנְחָתָהּ. הַבַּעַל. דְּהָא אָמְרִינַן לְחֵין מִלְּוַת כְּהוּנָּה בְּמִנְחוֹת אֶלָּא מִקְּמִיצָה וְחֵילָךְ, וְהַבַּעֲלָה נַמִי תְּחִילַת קְמִיצָה הִיא, שֶׁחֵין זָר קָרֵב לִמְזַבֵּחַ. אֲבָל קִידּוּשׁ כְּלִי וְלִיקָּה וּבְלִילָה שֶׁטְּעוּנוֹת שֶׁמֶן – כָּשֵׁר בְּזָר. וְנוֹתְנָהּ עַל יָדָהּ. לְהָנִיף. וְכֹהֵן מַנִּיחַ יָדוֹ מִתַּחְתֶּיהָ. וּבַגְּמָרָא יְלֵיף דְּתְנוּפָה לְרִיכֵי יַד בְּעָלִים וְיַד כֹּהֵן. וּבְעָלִים דְּמִנְחַת סוֹטָה הִיא מָאֶשֶׁה. וְהַגִּישׁ. לְקֶרֶן מַעֲרָבִית דְּרוֹמִית, (ג) כְּדְתַנְיָא בְּפֶרֶק ג׳ בְּסֵדֶר מְנָחוֹת (דף יט:). וְכוּלְּהוּ קָנָךְ בְּתִיבֵי בְּמִנְחַת סוֹטָה: תְּנוּפָה וְהַקְרָבָה, קְמִיצָה וְהַקְטָרָה. וְהַשְּׁאָר נֶאֱכָל. שֶׁכָּל הַנִּקְמָצוֹת שְׁיָרֵיהֶן נֶאֱכָלִין, דִּכְתִיב "תּוֹרַת" בְּסֶמֶךְ מִנְחָה (ויקרא ו): "וְזֹאת תּוֹרַת הַמִּנְחָה" כו׳ עַד "וְהַסּוֹלֶת מִמֶּנָּה" וגו׳. וְאִם״כ מַקְרִיב. בַּגְּמָרָא פָּרֵיךְ: הָא פָּנָא לֵיהּ "וְהִקְטִיר", וּמַה יַּקְרִיב עוֹד לְמֵימַר הֲקָטָרָה? פְּלוּגְתָּא דְּרַבָּנַן וְר׳ שִׁמְעוֹן. בַּגְּמָרָא יָלְפִינַן לָהּ מִקְּרָקֵי. **גמ׳** לְר׳ יאשיה דְּדָרֵיהּ. אָמוֹרָא הוּא, וּבְדוֹרוֹ שֶׁל ר״א בֶּן פְּדָת. (ג) וְעוֹד הָיָה ר׳ יֹאשִׁיָּה שֶׁהָיָה פָּנָא בַּר פְּלוּגְתָּא דְּר׳ יוֹנָתָן בְּכוּלֵּיהּ גְּמָרָא. וְהֵיכִי דְּקָאָמַר: לְר׳ יֹאשִׁיָּה דְּדָרֵיהּ, דְּלָא תִּימָא תִּיעְבַּד לְרַבִּי יֹאשִׁיָּה הַזָּקֵן – דְּלָאו אוֹרַח מַרְעָא לְמִימְרָא לֵיהּ כָּכִי, שֶׁגָּדוֹל וְזָקֵן מִמֶּנּוּ הָיָה. בִּבְעָלִים מְנָא לָן. שֶׁהִכְּתָה מָאֶשֶׁה מְנִיעָה עִם כַּהֲנֵי? דְּהָא קָרָא בְּכֹהֵן לְחוּדֵיהּ כְּתִיב: "וְלָקַח הַכֹּהֵן מִיַּד הָאִשָּׁה" וגו׳. מִתְּנוּפַת הָזֶה וְשׁוֹק וְלֵימוּרִין דְּשָׁלָמִים. יָדֵיו תְּרֵיאֲנָה. בְּבְעָלִים כְּתִיב, וְגַבֵּי תְּנוּפָה כְּתִיב. מַה כָּאן בֹּהֵן. בְּסוֹטָה כְּתִיב כֹּהֵן בַּתְּנוּפַת מִנְחָתָהּ. הָא אִקְרְבָה. קוֹלֶס הַשְּׁקָאָה, דְּקָתָנֵי: קָמַץ וְהִקְטִיר, וְהַדַּר תַּנְיָא: הָיָה מַשְׁקֶה. הָכִי קָאָמַר כו׳. הָא דְּתָנָא רֵישָׁא: הֵנִיף וְהִגִּישׁ קָמַץ וְהִקְטִיר – לָאו דַּוְקָא קוֹלֶס הַשְּׁקָאָה נָקֵט, וְלָא מַיְיֵרֵי בְּהַשְּׁקָאָה כְּלָל. אֶלָּא מַיְיֵרֵי בְּסֵדֶר הַקְרָבַת מִנְחַת סוֹטָה, שֶׁכֵּן הוּא: תְּנוּפָה וְהַגָּשָׁה קְמִיצָה וְהַקְטָרָה, וְהָכִי קָאָמַר: כְּשֶׁבָּא לְהַקְרִיבָהּ הָיָה נוֹטְלָהּ מִתּוֹךְ כְּפִיפָה כו׳, וְהַדַּר מַיְיֵרֵי מִי קוֹדֶם, (ד) אוֹ אִם כָּל אֵלֶּה קוֹדְמִין לְהַשְּׁקָאָה, וּפְלִיגִי בָּהּ רַבִּי שִׁמְעוֹן וְרַבָּנַן. ה״ג

כיון דבעי כהן ובעלים לא הויא חציצה דגזירת הכתוב היא דבעי שניהם אבל התם גבי שני שותפין אם אחד מהם היה מניח ידו תחת יד חבירו הויא חציצה לפי שאינו גזירת הכתוב שיהו שניהן שותפין ועוד י"ל דהכא ה"פ דלא מיירי שהכהן מניח ידו תחת ידה ממש דאיור הכלי למטה והבעלים אוחזים למעלה וליכא חציצה כלל וה"נ מניח גבי ביכורים שהכהן היה אוחז בשפתיו כלומר בשפת הכלי והבעלים למטה וכמו כן גבי מנחת סוטה דאמור' איפכא שיד בעלים יהיה למעלה ויד כהן למטה וכמו כן פ' פ"ק דקידושין גבי הסמיכות והתנופות: הניף והגיש קמץ והקטיר אבל מלה לא קתני דהא פשיטא דכתיב על כל קרבנך תקריב מלה. וכן במנחות לא קתני מלה אבל לעו' ר"פ היה מביא קתני לה לפי ששונה שם סדר מנחות באריכות. והניף וקמץ קתני הכא לפי שיש מנחות שאינן טעונות תנופה כדאמר' בפ' כל המנחות באות מצה. וכן יש הרבה מנחות שאינן טעונות קמיצה כגון מנחת כהן ומנחת נסכים: ג) ומנחתה מתפורת אבית הדשן. וק' דעל כרח' סבירא ליה להאי תנא דמקריב מנחתה ואחר כך משקה דאז קידשה בכלי שרת דאי סבירא ליה דמשקה ואח"כ מקריב מנחתה א"כ לא קדשה עדיין בכלי שרת ולא"כ תיפוק לחולין ג) וא"כ למה הכי ומ"ק המגלה ואחר כך אמרה טמאה אני נשפכין ומנחתה מתפורת אבית הדשן דמשמע קרא הקטרה היו מאחרין המחוקה בשביל שמא תודה ולא מחכי לה עד לצורך. וי"ל דמיירי דנמחקה קודם הקטרה ולעולם ההשקאה הוי אחר הקטרה: **גמ׳** אמר ר׳ אלעזר לר׳ יאשיה דדריה אמורא היה ובדורו של ר׳ אלעזר ועוד היה בימי ר׳ אלעזר בן פרת ר׳ יאשיה תנא בר פלוגתא דר׳ יונתן בכולי תלמודא והיינו דקאמר לר׳ יאשיה הזקן דלאו אורח ארעא למימרא ליה הכי שגדול וזקן ממנו היה. ל"ה: לא תיתיב אכרעיך. פי' אל תשב אלא

ע״ע תוספות סנהדרין פב: ד״ה המולח וכו׳ ותוספות מנחות יח. ד״ה לא וכו׳ מוכח דגרסתם היה קמץ ומלח והקטיר]

[קדושין לו: וש״נ]

ועיין מה שפירשו על זה תוס׳ גיל כד: בד״ה אמר שמואל וכו׳]

קדושין לו: מכות יח: מנחות סח. סוכה מז:

[לקמן כ:]

הגהות הב״ח

(א) במשנה מניח את יד מתחתיה ומניף הניף: (ב) רש״י ד״ה והגיש וכו׳ כדתני: (ג) ד״ה לר׳ יאשיה וכו׳ כן פלא הוה ועוד: (ד) ד״ה הכי קאמר וכו׳ מי קודם זה או זה או השקאה:

נב א מיי׳ פ״א מהל׳ סוטה הלי״ב:
א ב מיי׳ פ״ג מהל׳ סוטה הלכה יג סמג עשין מז:
ב ג ד מיי׳ שם הלט״ו: ס״ע בזר
ג ה (מיי׳ פ״ל מהל׳ סוטה הלכה יז):

ומניח. גירסת רש״א

הא לאמרינן בכל המנחות שטעונות תנופה שתנופה קודמת להגשה והכאתה לדבוק כו׳. רש״ל

תוספות שאנין

ור׳ יהודה סבר תורת לרבויי תרתי פ״ה דאחר שריבה הכתוב ומיעט ולא פירש מה ריבה ומה מיעט ומסתברא טפי דריבויא אשני אנשים קאי ואפי׳ בבועל אחד ולא בשני בועלין ובעל אחד דכיון דקינא לה כבר ונמצאה נקיה נראה הדבר שאדם קנטרן הוא ומתכוין להקניטה הילכך לא שנא מאחר ראשון ולא שנא מאחר ב) הבעל דהא אמרינן דאין מצות כהונה במנחות אלא מקמיצה ואילך והגשה נמי תחלת קמיצה היא ואין זר קרב לגבי מזבח אבל קידוש כלי ויציקה ובלילה כשר בזר. ונותנה על ידה ומניף וכהן מניח ידו תחתיה ובגמ׳ יליף דתנופה צריכה יד בעלים ויד כהן ובעלים דמנחת סוטה היא האשה ל״ה. ובירושלמי פר׳ אמאי לא חיישי׳ לה להרהורא ומוקי׳ לה בכהן זקן. אבל ק׳ דהיכי אמר׳ דכהן מניח ידו מתחת יד הבעלים ומניף והא כי האי גונא הויא חציצה דהכי נמי אמר׳ במנחות דאין תנופה בחוברין פי׳ בשותפין וקאמר היכי ליעבוד אי לינפו והדר לינפו כלומר דהשותפין יניפו זה אחר זה תנופה אחת אמר רחמנא ולא שתי תנופות ואי מנח דידיה תחת יד חבריה הויא חציצה. וי״ל דלא דמי דהכא

ח) ל״ל הלכן עלך היה מביא: פרק היה נוטל פי׳ הבעל. ב) שיך למעבר לקמן דף כ׳ ע״ח. ג) נראה לל״ל וא״כ היכי קאמר נמקקה המגילה ואח״כ אמרה טמאה אני נשפכין ומנחתה וכו׳ דמשמע לקודם הקטרה היו משקין אותה ושוב דבא מאחרין וכו׳.

היה נוטל. בירושלמי: כתיב "ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאות", וכי על ידו הוא מניף ולא על ידה הוא מניף? אלא מכאן שהוא נוטלה מתוך כלי חול ונותנה בכלי שרת. היינו משמע דלא כפירוש רש״י, דפירש דבעל היה נוטל. ומצינו למיימר דקידוש המנחה כשירה *בהן, מיהו מצוה בכהן ליטול המנחה מידה, ומאחר שהיה נוטלה היה נותנה כמו כן לתוך כלי שרת.

וכהן מניח את ידו תחתיה. הלי דאיצטריך תו למיתני: וכהן מניח את ידו תחתיה, ולא קתני בסתם: *ומכניס את ידו - לאשמועינן דתנופה בכהן. ירושלמי: וכהן מניח את ידו תחתיה - ואין הדבר כיעור? מניח מפה. ואינו תוקן? מביא כהן זקן. ואפילו תימא כהן ילד, שאין יכר הרע מצויה לשעה. תני ר׳ חייא: סוטה גידמת - שני כהנים מניפין על ידיה. אבל בגמרא דידן אמרינן בסוף פרק "אלו טרפות" (לקמן דף כז.) דגידמת לא היתה שותה. וי״ל דפליגי אי בעינן קרא לכתיב.

הניף והגיש. בירושלמי יליף הא *דאמר בפרק "כל המנחות" (דף ס:): "והבאת" - לרבות מנחת העומר להגשה, "והקריבה" - לרבות מנחת סוטה להגשה. וכתיב בתריה "והריס", והיכן הוא תנופה? כבר קדמה. ומהתם יליף דשייר נאכלין, דכתיב בתריה: "והעופרת מן המנחה לאהרן" וגו׳. *ואחר ישקה מבעי ליה לשרישומו ניבר. פירוש: ואע״פ שהקריב מנחתה כבר. והוא הדין אי מחקו למגילה כלל עד לאחר הקרבה - דמותק לה בתר הכי. ודאה דלאו דוקא נקט דקרא אתי לרישומו ניכר, דכיון דכתיב "ומתה" - ממילא שמעינן אי רישומו ניכר - דלאו מחוי הוא, דהא מממעטינהו התם דאין מטילין קנקנתום לתוך הדיו משום דרישומו ניכר, והוי כתב שאינו יכול למחוק. אלא עיקר קרא לאם הקריב מנחתה ואחר כך השקה כשירה, כדדרש רבי שמעון "והשקה" קמא, והכי אמרינן בירושלמי דלרבנן הקריב מנחתה ואח״כ השקה - כשירה, והתם דריש אליביהו דרבנן: "ואחר ישקה" למערערין. וה״ג התם: "ואחר ישקה" - על כרחה, אלא בטובתה. מודה ר״ש לחכמים שאם השקה ואחר כך הקריב מנחתה שהיא כשירה, ומודים חכמים לר׳ שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח״כ השקה שהיא כשירה. מה ביניהון - מצוה. רבנן אמרי: מנחת קנאות היא שהיא בודקתה, ור״ש אומר: המים הן בודקין אותה. מאי טעמא דרבנן - "מנחת זכרון מזכרת עון". מאי טעמא דרבי שמעון - "ובאו בה". רבנן אמרי: כותב ומוחק ומשקה ומקריב, ר״ש אומר: כותב ומקריב ומוחק ומשקה. כולי עלמא מודו שמחיקה סמוך להשקאה. ותו גרסינן התם: קרבה מנחתה ואמרה "איני שותה" - מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה - כדברי שמעון. כרס כרבנן - כבר שתת. השתא אית לך למימרא: אף על גב דלרבנן דרשינן "והשקה" בתרא לאונס - קא סברי דאונס דמחיקת מגילה תליא מילתא, וקרא יתירא קא דרשי לאונס.

ורבי

שמעון שאם הקריב את מנחתה ואח״כ השקה שהיא כשירה. מה ביניהון - מצוה. רבנן אמרי: מנחת קנאות היא שהיא בודקתה, ור״ש אומר: המים הן בודקין אותה. מאי טעמא דרבנן - "מנחת זכרון מזכרת עון". מאי טעמא דרבי שמעון - "ובאו בה". רבנן אמרי: כותב ומוחק ומשקה ומקריב, ר״ש אומר: כותב ומקריב ומוחק ומשקה. כולי עלמא מודו שמחיקה סמוך להשקאה. ותו גרסינן התם: קרבה מנחתה ואמרה "איני שותה" - מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה - כדברי שמעון. כרס כרבנן - כבר שתת. השתא אית לך למימרא: אף על גב דלרבנן דרשינן "והשקה" בתרא לאונס - קא סברי דאונס דמחיקת מגילה תליא מילתא, וקרא יתירא קא דרשי לאונס.

ה״ג

ורבי יהודה אומר כלבום של ברזל מטילין לה לתוך פיה. בפרק "ד' מיתות" (סנהדרין דף נב.) פליגי ר"י ורבנן במלות הנסרפין, דתנן: נותנין סודר קשה לתוך הרכה וכורך על גופו, זה מושך אילך וזה מושך אילך, עד שפותח את פיו, וזורק את הפתילה לתוך פיו. ר"י אומר: אם מת בידם – לא היו מקיימין בו מלות שריפה, אלא פותח פיו בצנת וכו'. ותימה לר"י: מאי שנא הכא דלרבי יהודה בכלבום, והתם בצנת? ופי' ר"י: דהכא נמי היו פותחין פיה בצנת, אלא לאחר שפותחין פיה בצנת היו מטילין לתוכה כלבום שלא תוכל לחזור ולקפוץ פיה. ורבנן מודו נמי [הכא] דאין פותחין פיה על ידי סודרין. דהתם טעם דרבנן משום דשריפה חמורה מחנק, והיו מקרבין מיתתו ע"י חנק וגמר מיתתו בשריפה, משום "ואהבת לרעך כמוך". אבל הכא – אין לקרב מיתתה. *בפי' ר"ח פי' לפי ג' הספריס. וכן פירש: "והשקה" בתרא – מערערין, *"והשקה" קמייתא – לגופו, מה ת"ל – לא שבבריתא נשנית "בתרא" ו"קמא", אלא פירוש של בעל הגמרא הוא ש"והשקה" בתרא בא ללמד שמערערין, "והשקה" קמא לגופיה. ורבי עקיבא סבר ליה כרבנן, שמשקה ואח"כ מקריב מנחתה. ומקשה: היכי. אמר רבי עקיבא מערערין? והא בדוקה ועומדת סבירא ליה! ומו מקשה: ר' עקיבא, בהא מתניתין דפליג עליה רבי שמעון, תני: מחיקה מעכבת, אלמא סבירא ליה שמחיקה והשקאה קודם הקרבת המנחה, כרבנן, וכל זמן שלא נמחקה המגילה מצי הדרא. והכא דפליג בהדי דרבי יהודה תני: קומץ מעכבה – דאלמא הקרבה קודם השקאה, כר' שמעון? ושנינן: תרי תנאי ואליבא דרבי עקיבא. ירושלמי: ולית ליה לרבי עקיבא מערערין? אית ליה בשהתחילה לשתות. ולריך לפרש: דאם נמחקה מגילה קודם שקרב הקומץ, דשלא כדין עבוד כהנים, כיון שהתחילה לשתות – מערערין אותה.

מגילתה

ת"ר: "וְהִשְׁקָהּ". מַה ת"ל? וַהֲלֹא כְּבָר נֶאֱמַר "וְהִשְׁקָהּ"! שֶׁאִם נִמְחֲקָה מְגִילָּה וְאוֹמֶרֶת "אֵינִי שׁוֹתָה" — אֲמַעֲרְעִרִין אוֹתָהּ וּמַשְׁקִין אוֹתָהּ בְּעַל כָּרְחָהּ, דִּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. ר"ש אוֹמֵר: "וְאַחַר יַשְׁקֶה". מַה ת"ל? וַהֲלֹא כְּבָר נֶאֱמַר "וְהִשְׁקָהּ"! אֶלָּא, לְאַחַר כָּל מַעֲשִׂים כּוּלָּן הָאֲמוּרִין לְמַעְלָה. מַגִּיד, ג' דְּבָרִים מְעַכְּבִין בָּהּ: עַד שֶׁלֹּא קָרַב הַקּוֹמֶץ, וְעַד שֶׁלֹּא נִמְחֲקָה מְגִילָּה, וְעַד שֶׁלֹּא תִּקַּבֵּל עָלֶיהָ שְׁבוּעָה. עַד שֶׁלֹּא קָרַב הַקּוֹמֶץ — ר"ש לְטַעֲמֵיהּ, דְּאָמַר: מַקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ וְאח"כ מַשְׁקֶה. עַד שֶׁלֹּא נִמְחֲקָה מְגִילָּה — אֶלָּא מַאי מַשְׁקֶה לָהּ? אָמַר רַב אַשִׁי: כְּלֹא נִצְרְכָה לְשֶׁרִישׁוּמוֹ נִיכָּר. עַד שֶׁלֹּא תִּקַּבֵּל עָלֶיהָ שְׁבוּעָה. מִישְׁתָּא הוּא דְּלָא שָׁתְיָא, הָא מִיכְתַּב — כָּתְבִי לָהּ? וְהָאָמַר רָבָא: *מְגִילַּת סוֹטָה שֶׁכְּתָבָהּ קוֹדֶם שֶׁתִּקַּבֵּל עָלֶיהָ שְׁבוּעָה — לֹא עֲשָׂאָהּ וְלֹא כְּלוּם! *כְּדִי נַסְבָּהּ. בְּמַאי קָמִיפַּלְגִי? תְּלָתָא קְרָאֵי כְּתִיבִי: "וְהִשְׁקָהּ" קַמָּא, "וְאַחַר יַשְׁקֶה", "וְהִשְׁקָהּ" בַּתְרָא. רַבָּנַן סָבְרִי: "וְהִשְׁקָהּ" קַמָּא — לְגוּפוֹ, שֶׁמַּשְׁקָהּ וְאח"כ מַקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ. "וְאַחַר יַשְׁקֶה" — מִיבָּעֵי לֵיהּ לְשֶׁרִישׁוּמוֹ נִיכָּר. "וְהִשְׁקָהּ" בַּתְרָא — שֶׁאִם *נִמְחֲקָה מְגִילָּה וְאוֹמֶרֶת "אֵינִי שׁוֹתָה" — מְעַרְעְרִין אוֹתָהּ וּמַשְׁקִין אוֹתָהּ בְּעַל כָּרְחָהּ. וְר"ש סָבַר: "וְאַחַר יַשְׁקֶה" — לְגוּפוֹ, שֶׁמַּקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ וְאח"כ מַשְׁקֶה, "וְהִשְׁקָהּ" קַמָּא — שֶׁאִם הִשְׁקָהּ וְאח"כ הִקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ כְּשֵׁרָה, "וְהִשְׁקָהּ" בַּתְרָא — שֶׁאִם נִמְחֲקָה מְגִילָּה וְאָמְרָה "אֵינִי שׁוֹתָה" — מְעַרְעְרִין אוֹתָהּ, וּמַשְׁקִין אוֹתָהּ בְּעַל כָּרְחָהּ. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: כְּלוּם אָנוּ צְרִיכִין אֶלָּא לְבוֹדְקָהּ — וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת! אֶלָּא, עַד שֶׁלֹּא קָרַב הַקּוֹמֶץ — יְכוֹלָה לַחֲזוֹר בָּהּ, *מִשֶּׁקָּרַב הַקּוֹמֶץ — אֵינָהּ יְכוֹלָה לַחֲזוֹר בָּהּ! וְלִיטַעֲמֵיךָ תִּיקְשֵׁי לָךְ הֵיא גּוּפָהּ: מִשֶּׁקָּרַב הַקּוֹמֶץ אֵינָהּ יְכוֹלָה לַחֲזוֹר בָּהּ? וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת! לָא קַשְׁיָא; הָא — דְּקָהָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת רְתִיתָא, וְהָא — דְּקָהָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת בְּרִיוּתָא. וְהָכִי קָאָמַר: כָּל מֵחֲמַת בְּרִיוּתָא — כְּלָל כְּלָל לָא שָׁתְיָא. מֵחֲמַת רְתִיתָא; עַד שֶׁלֹּא קָרַב הַקּוֹמֶץ, דְּאַבַּתִּי לָא אִמְחוּק מְגִילָּה, אִי נַמִּי אִמְחוּק מְגִילָּה, דְּשֵׁלֹּא כַּדִּין עֲבִיד כֹּהֲנִים דְּמָחְקִי — מָצֵי הָדְרָא בָּהּ, מִשֶּׁקָּרַב הַקּוֹמֶץ, דִּבְדִין עֲבִיד כֹּהֲנִים דְּמָחְקִי — לָא מָצֵי הָדְרָא בָּהּ. קַשְׁיָא כְּתִבִינַן. בְּמַאי קָמִיפַּלְגִי. אַמַּתְנִי' קָאֵי. וּבָרַיְיתָא נָקֵט בְּרֵישָׁא – לְאַשְׁמוּעִינַן מֵהֵיכָא יָלֵיף ר"ש טַעְמֵיהּ. וְקָבָּעֵי: רַבָּנַן הָא פְּתָח הֵיכִי דָּרְשִׁי לְהוּ לְקָרְאֵי, וְר"ש הֵיכִי דָּרֵישׁ לְהוּ לְכוּלְּהוּ? רַבָּנַן בְּסִבְרֵי וְהִשְׁקָהּ קַמָּא — דַּוְקָא הוּא. וְאע"ג דִּכְתִיב "וְאַחַר יַשְׁקֶה" דְּמִשְׁמַע: דַּוְקָא — עַל כָּרְחָךְ מִקְרָא אָתֵי שׁוּם רִאשׁוֹן אֵינוֹ נִדְרָשׁ אֶלָּא לְגוּפוֹ, וּמִקְרָאוֹת יְתֵירוֹת הָאֲמוּרִים אַחֲרָיו יֵיתְנוּ לִדְרוֹשׁ. הֵילְכָּךְ, קַמָּא דַּוְקָא, לוֹמַר שֶׁמַּשְׁקֶה וְאח"כ מַקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ. וְע"כ "וְאַחַר יַשְׁקֶה", אע"פ שֶׁנִּכְתַּב אַחַר הַקְּטָרָה קָאֵי, וְ"אַחַר" דְּקָאָמַר – אַמְּחִיקָה קָאֵי, הַכְּתוּבָה לְמַעְלָה, (ג) וְקָאָמְרִי רַבָּנַן דְּאִם לֹא נִמְחֲקָה יָפָה לֹא יַשְׁקֶנָּה. "וְהִשְׁקָהּ" בַּתְרָא נַמִּי אַמַּתְנִי' הַקְּטָרָה קָאֵי, וְלִדְרָשָׁה אַחֶרֶת ע"כ. וְר"ש סָבַר וְאַחַר יַשְׁקֶה. מִשֶּׁמַע דַּוְקָא הוּא, וְדַוְקָא כְּתִיבָה לְאַחַר הַקְּטָרָה, לוֹמַר שֶׁכּוּלָּן מְעַכְּבִין בָּהּ: הַקְּטָרַת הַמִּנְחָה, וְרוֹשֶׁם הַקְּטָרָה. וְכוּלְּהוּ מֵהֶכָּא נָפְקִי דִּקוֹדְמִין לְהַשְׁקָאָה. "וְהִשְׁקָהּ" קַמָּא – לְאַחַר שֶׁכּוּלְּהוּ אֵינָם אֶלָּא כְּדֵי לְהַקְרִיב אֶת מִנְחָתָהּ. וְהַיְינוּ דְּאִיכָּא בֵּין לְר"ע לְר"ש, דְּר"ע לֵית לֵיהּ אֶת הִשְׁקָהּ וְאח"כ הִקְרִיב מִנְחָתָהּ כְּשֵׁרָה, הֵילְכָּךְ "וְהִשְׁקָהּ" קַמָּא דָּרֵישׁ לְגָבֵי דָּבָר אַחֵר, וְאע"ג דְּשֶׁלֹּא כַּדִּין בֵּין לְר"ע לְר"ש, דְּר"ע לֵית לֵיהּ אֶת הִשְׁקָהּ וְאח"כ הִקְרִיב מִנְחָתָהּ כְּשֵׁרָה. הֵילְכָּךְ "וְהִשְׁקָהּ" בַּתְרָא דָּרֵישׁ לְגָבֵי דָּבָר אַחֵר – לְרִישׁוּמוֹ נִיכָּר. "וְאַחַר יַשְׁקֶה" – לְגוּפֵיהּ. לוֹמַר שֶׁמַּקְרִיב מִנְחָתָהּ וְאח"כ מַשְׁקֶה. בְּדִיעֲבַד לָא פְּתַח קְרָא. אֵין דֶּרֶךְ הַכָּתוּב בְּתִחִילַּת דְּבָרָיו שֶׁלֹּא כְּדֶרֶךְ מְלוּתָן. אֶלָּא בַּתְּחִילָּה סֵדֶר מִשְׁפָּט דְּבָרָיו, וּלְבַסּוֹף מְרַבֶּה מִקְרָאוֹת לְדְרוֹשׁ. בְּלַבּוּם. שֶׁנֵּי שִׁינַּיִם יֵשׁ לוֹ, וְוֹתֵן לְתוֹךְ פִּיהָ זָקוּף. אֶלָּא לְבוֹדְקָהּ. אִם טְהוֹרָה אִם טְמֵאָה. וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת. דְּהֵיכָן דְּאָמְרָה "אֵינִי שׁוֹתָה" – מוֹדָה שֶׁהִיא טְמֵאָה. וְלוֹמַר "אֵינִי שׁוֹתָה", וְאֵין אוֹנְסִין אוֹתָהּ, דְּהָא מוֹדָה דְּטְמֵאָה הִיא. מִשֶּׁקָּרַב הַקּוֹמֶץ וכו'. וּלְקַמְּיהּ פָּרֵיךְ: הִיא גּוּפָהּ קַשְׁיָא, אַמַּאי אֵינָהּ יְכוֹלָה לַחֲזוֹר? וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת הִיא. דְּקָא הָדְרָא מֵחֲמַת בְּרִיוּתָא. הָא דְּקָתָנֵי "בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת" דְּקָא הָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת בְּרִיוּתָהּ הוּא, שֶׁאֵינָהּ יְכוֹלָה לְמִשְׁקֵי – לָא שָׁתְיָא. וְלָא שְׁנָא קָרַב קוֹדֶם, וְלָא שְׁנָא לֹא קָרַב – לָא שָׁתְיָא, כִּדְמְפָרֵשׁ וְאָזֵיל: כָּל מֵחֲמַת בְּרִיוּתָהּ כְּלָל כְּלָל לָא שָׁתְיָא, וַאֲפִי' קִרְיַב הַקּוֹמֶץ. וְהָא דְּמִכְּלִיג בֵּין קָרַב לְלֹא קָרַב – דְּקָא הָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת רְתִיתָא, שֶׁלֹּא רוֹתֶתֶת. דְּאִיכָּא לְמֵימַר דְּאֵינָהּ מַגֵּעַת אֶל הַמִּזְבֵּחַ, וְלָא שְׁנָא קָרַב קוֹדֶם וְלָא שְׁנָא לֹא קָרַב – לָא שָׁתְיָא, כִּדְמְפָרֵשׁ וְאָזֵיל: כָּל מֵחֲמַת בְּרִיוּתָהּ כְּלָל כְּלָל לָא שָׁתְיָא. וְהָא דְּמִכְּלִיג בֵּין קָרַב לְלֹא קָרַב – דְּקָא הָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת רְתִיתָא, שֶׁלֹּא רוֹתֶתֶת. דְּאִיכָּא לְמֵימַר דְּאֵינָהּ מַגֵּעַת אֶל הַמִּזְבֵּחַ, וְלָא שְׁנָא קָרַב קוֹדֶם וְלָא שְׁנָא לֹא קָרַב – לָא שָׁתְיָא. מֵחֲמַת רְתִיתָא; אַמַּתְנִי' קָאֵי. וּבָרַיְיתָא נָקֵט בְּרֵישָׁא – לְאַשְׁמוּעִינַן מֵהֵיכָא יָלֵיף ר"ש טַעְמֵיהּ. וְקָבָּעֵי: רַבָּנַן הָא פְּתָח הֵיכִי דָּרְשִׁי לְהוּ לְקָרְאֵי, וְר"ש הֵיכִי דָּרֵישׁ לְהוּ לְכוּלְּהוּ? רַבָּנַן בְּסִבְרֵי אִמְחוּק וְאחר כך ישקה כְּמָא דְּרִישׁ לְמִשְׁקֵי בְּעַל כָּרְחָהּ, וּמִקְרָאוֹת יְתֵירוֹת הָאֲמוּרִים אַחֲרָיו יֵיתְנוּ לִדְרוֹשׁ. הֵילְכָּךְ, קַמָּא דַּוְקָא, לוֹמַר שֶׁמַּשְׁקֶה וְאח"כ מַקְרִיב מִנְחָתָהּ. וְע"כ "וְאַחַר יַשְׁקֶה" – לְגוּפֵיהּ. לוֹמַר שֶׁמַּקְרִיב מִנְחָתָהּ וְאח"כ מַשְׁקֶה. בְּדִיעֲבַד לָא פְּתַח קְרָא. אֵין דֶּרֶךְ הַכָּתוּב בְּתִחִילַּת דְּבָרָיו שֶׁלֹּא כְּדֶרֶךְ מְלוּתָן. אֶלָּא בַּתְּחִילָּה סֵדֶר מִשְׁפָּט דְּבָרָיו, וּלְבַסּוֹף מְרַבֶּה מִקְרָאוֹת לִדְרוֹשׁ. בְּלַבּוּם. שֶׁנֵּי שִׁינַּיִם יֵשׁ לוֹ, וְוֹתֵן לְתוֹךְ פִּיהָ זָקוּף. אֶלָּא לְבוֹדְקָהּ. אִם טְהוֹרָה אִם טְמֵאָה. וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת. דְּהֵיכָן דְּאָמְרָה "אֵינִי שׁוֹתָה" – מוֹדָה שֶׁהִיא טְמֵאָה. וְלוֹמַר "אֵינִי שׁוֹתָה", וְאֵין אוֹנְסִין אוֹתָהּ, דְּהָא מוֹדָה דְּטְמֵאָה הִיא. מִשֶּׁקָּרַב הַקּוֹמֶץ וכו'. וּלְקַמְּיהּ פָּרֵיךְ: הִיא גּוּפָהּ קַשְׁיָא, אַמַּאי אֵינָהּ יְכוֹלָה לַחֲזוֹר? וַהֲלֹא בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת הִיא. דְּקָא הָדְרָא מֵחֲמַת בְּרִיוּתָא. הָא דְּקָתָנֵי "בְּדוּקָה וְעוֹמֶדֶת" דְּקָא הָדְרָא בָּהּ מֵחֲמַת בְּרִיוּתָהּ הוּא, שֶׁאֵינָהּ יְכוֹלָה לְמִשְׁקֵי – לָא שָׁתְיָא.